

Sygn. akt III AUa 829/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Dorota Goss-Kokot (spr.)
Sędziowie:	SSA Maria Michalska-Goźdź SSA Katarzyna Wołoszczak
Protokolant:	inspektor ds. biurowości Krystyna Kałużna

po rozpoznaniu w dniu 13 grudnia 2012 r. w Poznaniu

sprawy z wniosku **E. K.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P.**

o emeryturę

na skutek apelacji wnioskodawcy E. K.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu

z dnia 8 maja 2012 r. sygn. akt VII U 1395/11

zmienia zaskarżony wyrok i poprzedzającą go decyzję i przyznaje E. K. prawo do emerytury od dnia 30 października 2011r.

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. decyzją z 5 października 2011 roku o znaku (...), na podstawie art. 184 ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, odmówił E. K. prawa do emerytury wobec nie osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego, nieudokumentowania rozwiązania stosunku pracy oraz nieudowodnienia przez wnioskodawcę 15-u lat pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Odwołanie od decyzji wniósł ubezpieczony E. K., podnosząc, że w okresie od 1 lipca 1977 roku do 31 października 1990 roku był zatrudniony na podstawie umowy o pracę w Rolniczym Kombinacie Spółdzielczym w S., a po jego likwidacji w Rolniczej Spółdzielni Produkcyjnej w B. jako kierowca samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, na potwierdzenie czego przedłożył kopię umowy.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu wyrokiem z 8 maja 2012 roku, w sprawie VII U. 1395/11 oddalił odwołanie.

Sąd I instancji ustalił następujący stan faktyczny:

E. K. urodzony (...), ma wykształcenie zasadnicze zawodowe, w zawodzie mechanika samochodowego i kierowcy.

Pierwszą pracę zarobkową odwołujący podjął 1 grudnia 1966 roku w Spółdzielni Pracy (...) w C.. Stosunek pracy został rozwiązany 31 grudnia 1969 roku. Począwszy od 8 kwietnia 1970 roku do 26 października 1970 roku odwołujący wykonywał pracę robotnika transportu wewnętrznego w Fabryce (...) w C.. Kolejnym miejscem zatrudnienia E. K. był Państwowy Ośrodek (...) w C., gdzie odwołujący pracował od 2 listopada 1970 roku do 16 lipca 1975 roku na stanowisku montera. Od 16 lipca 1975 roku do 27 czerwca 1977 roku odwołujący był zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie (...) w G. jako kierowca samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony w pełnym wymiarze czasu pracy Dział VIII, pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Okres ten został zaliczony przez organ rentowy do pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 1 roku 11 miesięcy i 13 dni.

1 lipca 1977 roku E. K. został przyjęty do pracy w Rolniczym Kombinacie Spółdzielczym w S., przekształconym następnie w Rolniczą Spółdzielnię Produkcyjną (...) z siedzibą w B., na czas nieokreślony na stanowisko kierowcy - mechanika. Spółdzielnia posiadała status rolniczej spółdzielni produkcyjnej. W trakcie zatrudnienia, tj. 28 lipca 1977 roku odwołujący złożył deklarację członkowską na członka spółdzielni i zadeklarował udział w wysokości 1115 zł. Odwołujący nie zadeklarował i nie wniósł tytułem wkładu gruntowego do spółdzielni gruntu lub części gruntów na których prowadził gospodarstwo rolne jako właściciel. Na mocy uchwały Rolniczego Kombinatu Spółdzielczego w S. z 30 grudnia 1980 roku odwołujący został skreślony z listy członków Rolniczego Kombinatu Spółdzielczego w S.. Począwszy od 31 grudnia 1980 roku do 31 października 1990 roku odwołujący wykonywał pracę na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony w pełnym wymiarze godzin.

Za świadczoną pracę odwołujący otrzymywał wynagrodzenie zasadnicze płatne w sposób i na warunkach przewidzianych w spółdzielczym taryfikatorze. Na podstawie uchwały Walnego Zgromadzenia Członków z 23 stycznia 1990 roku w sprawie reorganizacji działalności gospodarczej Rolniczej Spółdzielni Produkcyjnej z siedzibą w B., stanowisko zajmowane przez odwołującego zostało zlikwidowane z dniem 31 października 1990 roku z przyczyn ekonomicznych. W świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach zaznaczono, że E. K. zatrudniony w Rolniczej Spółdzielni Produkcyjnej w B. w od 1 lipca 1977 roku do 31 października 1990 roku, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał w tym okresie pracę kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony, wymienioną w Dziale VIII pkt 2 wykazu stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 roku.

Od 2 listopada 1990 roku E. K. prowadzi nadal pozarolniczą działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Handlowo - Usługowe (...) w L..

Ostatnim miejscem zatrudnienia E. K. było Przedsiębiorstwo Handlowo - Usługowe (...) w L., gdzie pracował w okresie od 15 czerwca 2009 roku do 28 października 2011 roku.

E. K. nie spełnia warunku 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Ubezpieczony ukończył w dniu 30 października 2011 roku 60 lat; nie przystąpił on do otwartego funduszu emerytalnego.

Odwołujący udowodnił 31 lat, 4 miesiące i 28 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym w warunkach szczególnych -1 rok, 11 miesięcy i 13 dni.

Apelację od wyroku wniósł odwołujący, zaskarżając orzeczenie w całości i podnosząc zarzut naruszenia prawa materialnego - § 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego

pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze poprzez uznanie przez Sąd I instancji, że odwołujący nie spełnia warunku wymaganego okresu zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja zasługiwała na uwzględnienie z uwagi na zasadność zarzutu naruszenia przez Sąd Okręgowy prawa materialnego.

Sąd I instancji uznał, iż przepisy § 2,3 i 4 Rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 roku nie mają zastosowania w przypadku odwołującego, bowiem nie pozostawał on w stosunku pracy ze spółdzielnią produkcyjną a wykonywał pracę na jej rzecz w następstwie ciążącego na nim obowiązku członkowskiego. Sąd Okręgowy uznał także, iż odwołujący nie wykazał, że jako członek rolniczej spółdzielni produkcyjnej wykonywał swą pracę w reżimie ściśle takim, jaki przewidziany jest w stosunku pracy w rozumieniu art. 22 k.p.

Apelujący E. K. podniósł, iż będąc członkiem spółdzielni nie wniósł do niej wkładu gruntowego a zadeklarował jedynie udział w wysokości 1115 zł. Zdaniem skarżącego jego członkostwo miało jedynie formalny charakter, a wszelkie ujawnione w sprawie okoliczności prowadzą do wniosku, że wykonywał pracę w ramach stosunku pracy, opartego na umowie o pracę.

Stan faktycznych w sprawie nie był przez żadną ze stron kwestionowany; Sąd Apelacyjny podziela w pełni ustalenia poczynione przez Sąd I instancji.

Przedmiotowo istotne elementy tego stanu to z pewnością fakt zawarcia przez apelującego z Rolniczym Kombinatem Spółdzielczym w S., 1 lipca 1977 roku, umowy o pracę na czas nieokreślony na stanowisku kierowcy – mechanika oraz członkostwo odwołującego w Rolniczej Spółdzielni Produkcyjnej (...), następcy prawnym kombinatu, w okresie od 28 lipca 1977 roku do 30 grudnia 1980 roku.

W tym stanie rzeczy zagadnieniem istotnym dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie jest kwestia skuteczności umowy o pracę zawartej przez odwołującego ze spółdzielnią i jej wpływ na sferę uprawnień emerytalnych skarżącego.

E. K. swe uprawnienie do emerytury wywiódł z art. 184 ustawy emerytalnej. Zgodnie z jego treścią ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1)okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2)okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 (ust. 1)

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem (ust. 2).

Stosownie do art. 32 ust. 1 ustawy ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1.

Wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których pracownikom przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych (ust. 4).

Takim „dotychczasowym” uregulowaniem jest rozporządzenie Rady Ministrów z 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze,

Dla rozstrzygnięcia w sprawie istotne znaczenie mają także przepisy ustawy z 16 września 1982 roku Prawo spółdzielcze, w szczególności art. 155 – 157.

Zgodnie z art. 155 § 1 w/w ustawy, zdolny do pracy członek spółdzielni ma prawo i obowiązek pracować w spółdzielni w rozmiarze ustalonym corocznie przez zarząd, stosownie do potrzeb wynikających z planu działalności gospodarczej spółdzielni.

Oprócz członków spółdzielni może zatrudniać także ich domowników. Za domownika członka uważa się każdego członka jego rodziny, a także inne osoby, jeżeli zamieszkują z nim wspólnie i prowadzą z nim wspólne gospodarstwo domowe (art. 156).

Na podstawie art. 157 prawa spółdzielczego spółdzielnia poza członkami i domownikami może zatrudniać stosownie do swoich potrzeb również inne osoby na podstawie umowy o pracę lub na podstawie innego stosunku prawnego, którego przedmiotem jest świadczenie pracy.

W ocenie Sądu Apelacyjnego powyższe uregulowania dopuszczają możliwość skutecznego zawarcia przez członka rolniczej spółdzielni produkcyjnej (w dalszej części uzasadnienia r.s.p..)także umowy o pracę.

Uzasadniając takie stanowisko zaznaczyć należy na wstępie dalszych rozważań, iż powołane przez Sąd Okręgowy orzecznictwo dotyczy nieco odmiennych stanów faktycznych, tj. takich, w których członek r.s.p. nie zawarł ze spółdzielnią umowy o pracę a pozostawał jedynie jej członkiem. Przedmiotem rozstrzygnięcia było więc określenie charakteru świadczonej przez niego pracy, w szczególności czy można ją zakwalifikować jako kreującą stosunek pracy, co stanowiłoby tytuł do ubiegania się o emeryturę przy obniżonym wieku na podstawie art. 184 w zw. z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Oprócz orzeczeń powołanych przez Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, zagadnienie to było przedmiotem rozpoznania przez Sąd Najwyższy w sprawach I UK. 383/11, I UK. 186/09 i UK. 142/04; ocenie podlegała w szczególności okoliczność, iż ubezpieczeni świadczyli pracę w takim samym reżimie jak pracownicy w rozumieniu art. 22 k.p.

Na tle powyższego nie budzi wątpliwości pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w wyroku z 25 stycznia 2005 roku, w sprawie I UK. 142/04, zgodnie z którym praca w charakterze członka rolniczej spółdzielni produkcyjnej nie daje prawa do przejścia na emeryturę w wieku niższym niż podstawowy wiek emerytalny z uwagi na zatrudnienie w szczególnych warunkach, o których mowa w art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W sensie formalnoprawnym (dogmatycznym) - a ten punkt widzenia jest rozstrzygający - zachodzi zdaniem Sądu Najwyższego zasadnicza różnica między pracą wykonywaną w ramach stosunku pracy a pracą świadczoną w ramach stosunku członkostwa w rolniczej spółdzielni produkcyjnej. W tym drugim wypadku prawo i obowiązek świadczenia pracy wynika ze stosunku członkostwa w spółdzielni, z którym wiąże się między innymi prawo udziału w jej zarządzaniu poprzez jej organy i inne rozwiązania instytucjonalne właściwe ruchowi spółdzielczemu, co ma określony wpływ na sposób organizacji pracy i podporządkowanie w procesie jej świadczenia. W konsekwencji tego w zestawieniu ze stosunkiem pracy stosunek członkostwa w rolniczej spółdzielni produkcyjnej, w ramach którego świadczona jest praca, wykazuje właściwości jakościowo różne i w związku z tym do pracy wykonywanej przez członków tych spółdzielni zastosowanie mają tylko niektóre, nieliczne (ochronne) przepisy prawa pracy.

Podobnie uznał Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z 11 grudnia 2009 roku, w sprawie III AUA. 781/09.

Jednocześnie w cytowanym powyżej wyroku w sprawie I UK. 142/04 Sąd Najwyższy, na zasadzie wyjątku, dopuścił możliwość zakwalifikowania pracy wykonywanej przez członka r.s.p. jako świadczonej w stosunku pracy (art. 22 k.p.),

w przypadku gdyby okazało się, że członek wykonuje ją w reżimie ściśle takim jak przewidziany jest w stosunku pracy. Stanowisko to zostało potwierdzone przez Sąd Najwyższy w wyroku z 21 października 2009 roku, w sprawie I UK. 115/09. W orzecznictwie wskazuje się także, że wyłącznie formalne nawiązanie stosunku członkostwa, bez zamiaru jego faktycznej realizacji i bez możliwości korzystania z uprawnień przyznanych członkom r.s.p. na podstawie prawa spółdzielczego, a zatem dla pozorów, może doprowadzić do ustalenia pracowniczego charakteru zatrudnienia spółdzielcy.

Przechodząc do zasadniczego problemu w niniejszej sprawie, tj. możliwości skutecznego zawarcia przez członka rolniczej spółdzielni produkcyjnej umowy o pracę, Sąd Apelacyjny za zasadne uznał powołanie argumentacji zawartej w wyroku Sądu Najwyższego z 5 maja 1999 roku, w sprawie I PKN. 677/98. Otóż, w orzeczeniu tym dotyczącym przyjęcia pracownika spółdzielni pracy w poczet jej członków, Sąd Najwyższy wskazał iż powoduje ono rozwiązanie pracowniczego i nawiązanie spółdzielczego stosunku pracy. Członek spółdzielni pracy nie może pozostawać z nią w pracowniczym stosunku pracy.

Sąd Najwyższy analizując przepisy prawa spółdzielczego dotyczące spółdzielni pracy wskazał, iż obowiązek pozostawania przez spółdzielnię i jej członka w stosunku pracy stanowi element stosunku członkostwa (art. 182 § 1). Wypełnienie i złożenie przez pracownika deklaracji członkowskiej należy traktować jako oświadczenie w przedmiocie zgody na warunki zatrudnienia wynikające z prawa spółdzielczego i statutu spółdzielni, a zatem na zmianę podstawy zatrudnienia.

Analogiczną koncepcję przyjął Sąd Najwyższy w wyroku z 8 grudnia 2009 roku, w sprawie I UK. 186/09. Zgodnie z tezą (1) orzeczenia przyjęcie pracownika w poczet członków rolniczej spółdzielni produkcyjnej powoduje dorozumiane rozwiązanie dotychczasowego stosunku pracy za porozumieniem stron. Członek rolniczej spółdzielni produkcyjnej nie może pozostawać z tą spółdzielnią w pracowniczym stosunku zatrudnienia (teza nr 2).

Uzasadniając powyższe zapatrywanie Sąd Najwyższy wskazał, iż prawa i obowiązki członków rolniczych spółdzielni produkcyjnych są uregulowane w odmienny sposób od praw i obowiązków pracownicznych. Aktem szczególnym regulującym także wykonywanie przez nich pracy jest ustawa z 16 września 1982 roku prawo spółdzielcze Zdaniem Sądu Najwyższego z brzmienia art. 155 – 157 prawa spółdzielczego wynika, że członkowie spółdzielni produkcyjnej i ich domownicy mogą świadczyć pracę na rzecz spółdzielni wyłącznie w oparciu o stosunek członkostwa. Umowa o pracę lub umowy cywilnoprawne mogą zaś być zawierane jedynie z osobami, które nie są członkami rolniczej spółdzielni produkcyjnej.

Sąd Apelacyjny poglądu powyższego nie podziela.

Zdaniem Sądu II instancji, o ile z przepisów prawa spółdzielczego można wyprowadzić wniosek, iż członek spółdzielni pracy nie może pozostawać z nią w pracowniczym stosunku pracy, skoro w art. 182 § 3 ustawy prawo spółdzielcze w sposób jednoznaczny określono formę obowiązkowego stosunku pracy, o tyle wniosek taki w stosunku do członków rolniczych spółdzielni produkcyjnych, w oparciu o literalne brzmienie przepisów jest nieuzasadniony.

Żadne z przepisów prawa spółdzielczego jak również statutu spółdzielni, w której zatrudniony był apelujący nie zawiera zakazu zawierania pomiędzy rolniczą spółdzielnią produkcyjną a jej członkiem umowy o pracę. Uregulowanie art. 157 prawa spółdzielczego odnosi się wyłącznie do osób trzecich, wskazując na jakiej podstawie r.s.p. może korzystać z pracy osób nie będących jej członkami. Nie należy odczytywać go w ocenie Sądu Apelacyjnego w ten sposób, iż dopuszczając możliwość zawierania przez r.s.p. umów o pracę z osobami trzecimi wyłącza jednocześnie taką możliwość w stosunku do członków. Rację bytu przepisu art. 157 prawa spółdzielczego stanowi okoliczność, iż świadczenie pracy przez osobę trzecią nie może wynikać ze stosunku członkostwa. Przy tym, w pierwotnym brzmieniu art. 157 nie wskazywał formy zatrudnienia osób trzecich a odwoływał się jedynie do sytuacji, w których spółdzielnia może korzystać z ich pracy. Zmianę wprowadzoną 26 września 1994 roku w brzmieniu art. 157 odczytywać zatem należy jako podyktowaną potrzebą bardziej szczegółowego określenia relacji łączących spółdzielnię z osobami trzecimi

– nie członkami. W żadnym jednak wypadku w ocenie Sądu II instancji z art. 157 nie można wyinterpretować norm dotyczących relacji członek – spółdzielnia.

Ponadto, pośrednio, niejako na marginesie głównych rozważań, możliwość zawierania przez rolnicze spółdzielnie produkcyjne umów o pracę z ich członkami, dopuścił Sąd Najwyższy w powołanym przez Sąd Okręgowy wyroku z 18 stycznia 2005 roku, w sprawie 136/04, wskazując, iż stosunek członkostwa w rolniczej spółdzielni produkcyjnej może trwać niezależnie od ewentualnego stosunku pracy.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z 19 kwietnia 2012 roku, w sprawie 188/12 odwołując się do przepisów kodeksu pracy wskazał, iż pracownikami są członkowie spółdzielni pracy zatrudniani w nich na podstawie spółdzielczej umowy o pracę. Natomiast członkowie innych spółdzielni, niż spółdzielnie pracy (m.in. rolniczych spółdzielni pracy) nie są pracownikami w rozumieniu art. 2, jeśli nie są w nich zatrudnieni na podstawie umów o pracę. A contrario, członków r.s.p. należy uznać za pracowników w rozumieniu art. 2 k.p. w przypadku świadczenia na rzecz spółdzielni pracy w oparciu o umowę o pracę.

Reasumując, Sąd Apelacyjny uznał, iż obowiązujące przepisy szczegółowo wymienione w uzasadnieniu, nie wykluczają możliwości zawierania przez rolnicze spółdzielnie produkcyjne umów o pracę z ich członkami.

Odwołujący E. K. umowę taką zawarł 1 lipca 1977 roku i na jej podstawie świadczył pracę na rzecz Rolniczej Spółdzielni Produkcyjnej (...) przez cały okres do 31 października 1990, kiedy to stosunek pracy ustał.

Apelujący przez cały okres zatrudnienia w oparciu o wskazaną umowę świadczył pracę w reżimie ściśle odpowiadającym określonemu w art. 22 k.p. Za świadczoną pracę apelujący otrzymywał wynagrodzenie zasadnicze płatne w sposób i na warunkach określonych w spółdzielczym taryfikatorze. Jednocześnie praca świadczona przez odwołującego w całym okresie od 1 lipca 1977 roku do 31 października 1990 roku, stanowi pracę w szczególnych warunkach, stosownie do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, Dział VIII, pkt 2.

Skarżący wykazał zatem łącznie, z okresem niekwestionowanym przez organ rentowy, okres 15 lat i 3 miesięcy pracy w szczególnych warunkach,

Spełnione zostały także pozostałe przesłanki warunkujące prawo odwołującego do emerytury w obniżonym wieku na podstawie art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Odwołujący nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego, nie pozostaje w stosunku pracy a 60 lat ukończył 30 października 2011 roku, stosownie zatem do art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Sąd Apelacyjny od tego dnia przyznał E. K. prawo do emerytury, zmieniając na podstawie przepisu art. 386 § 1 kpc wyrok Sądu Okręgowego i poprzedzającą go decyzję.

SSA Katarzyna Wołoszczak SSA Dorota Goss-Kokot SSA Maria Michalska-Goźdź